

Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής ΙΕ' Επιστολών

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Κυριακή ΙΕ' Επιστολών, Αποστολικό Ανάγνωσμα: Β' Κορ. δ' 6-15 (06-10-2024)

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμπαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἧ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Αἰεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ

Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Αδελφοί, ο Θεός που εἶπε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι νὰ λάμψει φῶς, αὐτὸς ἐλάμψε μέσα στὶς καρδιές μας καὶ μας φώτισε νὰ γνωρίσουμε τὴ δόξα του στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ εμεῖς που ἔχουμε αὐτὸν τὸ θησαυρὸ εἴμαστε σαν τὰ πῆλινα δοχεῖα· ἐτσι γίνεται φανερό πως ἡ υπερβολικὴ ἀξία τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό κι ὄχι ἀπὸ μας. Ἀν καὶ μας πιέζουν ἀπὸ παντοῦ, δε μας καταβάλλουν. Βρισκόμαστε σὲ ἀδιέξοδο, ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμαστε. Μας καταδιώκουν, ο Θεός ὁμως δε μας εγκαταλείπει. Μας ρίχνουν κάτω, μα δε χάνουμε τὸν ἀγῶνα. Συνεχῶς υποφέρουμε σωματικὰ μετέχοντας ἐτσι στὸ θάνατο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γιὰ νὰ φανερωθεῖ στὸ πρόσωπό μας ἡ ζωὴ τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ. Δηλαδή εἴμαστε ζωντανοί, ἀλλὰ ἐκθέτουμε συνεχῶς τὸν εαυτὸ μας στὸ θάνατο γιὰ χάρη τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ φανερωθεῖ στὸ θνητὸ μας σῶμα ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐτσι, ἐμᾶς μας ἀπειλεῖ συνεχῶς ὁ θάνατος, ἐνῶ εσεῖς κερδίζετε τὴ ζωὴ. Ἐχουμε, λοιπόν, τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό, που ἀναφέρει ἡ Γραφή: Ἐμπιστεύτηκα τὸν εαυτὸ μου στὸ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ μίλησα. Κι εμεῖς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ κηρύττουμε. Ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός, που ἀνέστησε τὸν Κύριο Ἰησοῦ, θὰ ἀναστήσει καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θὰ μας παρουσιάσει μπροστὰ τοῦ μαζὶ σας. Ὅλα, λοιπόν, γίνονται γιὰ σας. Ἐτσι, ὅσο πιο πολλοὶ δεχτοῦν τὴ χάρη, τόσο πιο μεγάλη θὰ εἶναι ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ δοξολογία πρὸς τὸ Θεό.

Σχολιασμός

Στὸ συγκεκριμένο ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα γίνεται λόγος γιὰ τὶς ἐπερχόμενες θλίψεις καὶ τὸ θάνατο που ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει στὴ ζωὴ του ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει ὅτι οἱ θλίψεις δὲν πρέπει νὰ μας ρίχνουν κάτω, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι θὰ λάμψει τὸ φῶς καὶ ἐτσι θὰ γνωρίσουμε τὴ δόξα στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στὶς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς μας δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζόμαστε ἀκόμα κι ἂν βρισκόμαστε σὲ ἀδιέξοδο ἐστὼ κι ἂν ἀκόμα μας καταδιώκουν οἱ θλίψεις καὶ οἱ πειρασμοὶ τῆς ζωῆς. Ὁ Θεός ὁμως ποτέ δὲν μας εγκαταλείπει.

Ὡστόσο οἱ ἄνθρωποι που πορεύονται στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ θὰ πρέπει νὰ τον

ευχαριστούν για όλες τις θλίψεις που τους βρίσκουν και να ξέρουν ότι ο Κύριο μεριμνά διαρκώς για μας. Δεν πρέπει να αποφεύγουμε τις θλίψεις διότι βοηθούμενοι από αυτές μαθαίνουμε την αλήθεια και την αγάπη του Θεού. Δεν πρέπει να φοβόμαστε τους πειρασμούς διότι μέσα σ' αυτούς βρίσκουμε το θησαυρό. Γι' αυτό προσευχόμαστε να μη εισέλθουμε στους ψυχικούς και τους σωματικούς πειρασμούς. Πρέπει να ετοιμαζόμαστε να τους αντιμετωπίσουμε με όλη τη δύναμη, γιατί χωρίς τους πειρασμούς δεν φανερώνεται η πρόνοια του Θεού για τον άνθρωπο. Οι πατέρες της ερήμου έλεγαν: «Άρον τους πειρασμούς· και τις σωθήσεται;» Γιατί όπως αναφέρει σε άλλη περίπτωση ο Απόστολος Παύλος: «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει, ότι η αγάπη του Θεού εκκέχυται εν ταις καρδίαις ημών δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος ημίν» (Ρωμ. 5:3-5). Η πορεία δια των θλίψεων και του θανάτου έχει πάντοτε για τον πιστό την προοπτική της ελπίδος που εμπνέει η αγάπη του Θεού. Διότι ανάλογα με τη λύπη που δοκιμάζουμε είναι και η παρηγοριά που δεχόμαστε.

Κατά το μέτρο της ταπεινοφροσύνης, μας δίνει ο Θεός τη δύναμη να υπομένουμε τις συμφορές. Κατά το μέτρο της υπομονής μας το βάρος των θλίψεων γίνεται πιο ελαφρύ και έτσι έρχεται η θεία παρηγοριά και αυξάνεται η αγάπη προς το Θεό. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να γευθεί και να εκτιμήσει το καλό αν προηγουμένως δε δοκιμάσει την πίκρα από τους πειρασμούς. Οι άνθρωποι τότε έρχονται σε αληθινή επίγνωση, όταν ο Θεός τους στερήσει τη δύναμή του και τους κάνει να συναισθανθούν την ανθρώπινη αδυναμία και τη δυσκολία που προκαλούν οι πειρασμοί, αφού αντιλαμβάνονται ότι χωρίς τη δύναμη του Θεού είναι ανίσχυροι μπροστά σε οποιοδήποτε πάθος. Είναι δυνατό, με τη χάρη του Θεού, μέσα από όλες αυτές τις αρνητικές εμπειρίες να αποκτήσουμε αληθινή ταπείνωση, να δοκιμάσουμε την υπομονή μας και δια της προσευχής να καλλιεργήσουμε περισσότερο τη σχέση μας με το Θεό.

Παράλληλα όλοι οι άνθρωποι αισθάνονται τον πόνο της απώλειας, του θανάτου. Όμως, όποιος πραγματικά κατευθύνεται από την ελπίδα των μελλοντικών αγαθών ούτε και τον θάνατο θα θεωρήσει σαν θάνατο. Ο δίκαιος που βαδίζει στο δρόμο του Θεού και προσδοκεί «ανάστασιν νεκρών» και τη μετοχή στη βασιλεία του Θεού δεν απελπίζεται μπροστά στο γεγονός του θανάτου, γιατί βιώνει την πραγματικότητα της νίκης κατά του θανάτου που ο Κύριος ετέλεσε διά της Αναστάσεώς του. Καθότι, κατά τον απόστολο Παύλο «ημείς πιστεύομεν, διο και λαλούμεν, ειδότες ότι ο έγειρας τον Κύριον Ιησούν και ημάς δια Ιησού εγέρει».

Επιπλέον, η μνήμη θανάτου προξενεί στο χριστιανό την υπομονή σε κάθε θλίψη, έτσι όχι μόνο δεν γογγύζει στις δοκιμασίες και αδικίες του προσωρινού αυτού κόσμου, αλλά ευχαριστεί το Θεό που με τα μέσα αυτά του εξασφαλίζει την αιώνια

ζωή. Η μελέτη του θανάτου είναι η καλύτερη προετοιμασία για τη αναχώρηση από τη ζωή αυτή.